

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Hatvanötödik védőbeszéd

Készakarva nem értettem meg, amit hozzám beszélt, tikkelt, mintha ezzel igazíthatna valamit az idegrendszeremen – el akarta hinni, hogy két ember között van megértés, és hogy azok mi vagyunk. Istenem. Még ha ő vagy én istenek lennénk, és egyikünk imádkozna (nem biztos, hogy nem isten) – rendkívül idegesít egy arc összpontosítása: ami nincs szétesve, számomra mintha nem is lenne. Nincs realitása. A bőrén a pórusok lüktetése szinte mitesszerért kiáltott. Egy testnek párolgása van. Ki és be. És *ezt* én figyeljem? Nem akarom. És nem kényszerít, hogy guggolva szültek gödörbe. Szegény Beckettnek nincs igaza, nem a szokás szentesít, nem csap át semmi unalomba, szenvedésbe – csak amíg pottyanak a sírba, úgy nézek körbe, hogy ha más visszanéz, azt nehogy már nekem köszönje.

Hatvanhatodik védőbeszéd

Nincs ki a négy. Kerekem? Gyerekem?
Évszak? Fejezzük be úgy, ahogy
sose tudjuk. Sose tudom befejezni –
mintha a pszichológusomnak
mondanám. Többször elmentem egy lánnyal,
és meg se csókoltam. Micsoda perverz mondat.
Elmentél? Nem *úgy*, te marha. Hát hogy?
Lófráltam veled, ahogy a szél cibál
egy mondatot jobbra-balra. Ne folytasd.

Nincs ki a négy évszak. Sose telik ki az év
szerelemre. Egy gyerekre kilenc hónapot
kell várni. Nyárósz tél. Nyárósz tél. Mit
csináltam? Akárhova tűnt el az
életemből, tavaszt menthet, ha még
szerelem.

G. István László (Budapest, 1972) költő, műfordító, esszéíró. A Károli Gáspár Református Egyetem összehasonlító tanszékén tanársegéd. 1993 óta rendszeresen publikál a hazai folyóiratokban. Ritkán esszéket, kritikákat is ír. Verseket angol nyelvből fordít, többek között William Butler Yeats, Emily Dickinson, Sylvia Plath, Owen Sheers és Kei Miller műveit.